

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa M. O.

przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w S.

o zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 kwietnia 2013 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 stycznia 2013 r.,

1. **odrzuca zażalenie w części skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu zamieszczonemu w punkcie I zaskarżonego postanowienia,**
2. **oddala zażalenie w pozostałej części,**
3. **oddala wniosek adw. E. R. o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny: 1. sprawdził wartość przedmiotu zaskarżenia określoną w skardze kasacyjnej na kwotę 600 000 zł i ustalił ją na kwotę 30 000 zł, 2. odrzucił skargę kasacyjną powoda, 3. oddalił wniosek pełnomocnika powoda o zasądzenie wynagrodzenia za sporządzenie skargi kasacyjnej. W uzasadnieniu wskazał, że powód, składając apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji, jako wartość przedmiotu zaskarżenia podał w niej kwotę 30 000 zł, stąd też wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej nie mogła być od tej kwoty wyższa. Ponieważ jest to wartość niższa niż 50.000 zł (art. 398² § 1 k.p.c.), skarga kasacyjna jest niedopuszczalna.

Powód zaskarżył to postanowienie w punktach pierwszym i drugim, domagając się jego uchylenia i rozpoznania skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego, brak umorzenia przez Sąd pierwszej instancji postępowania ponad kwotę 30.000 zł w związku z pośrednim ograniczeniem powództwa do takiej kwoty nie pozbawia powoda prawa wniesienia skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego, dodatkowym argumentem przemawiającym za traktowaniem przez Sąd Apelacyjny sprawy powoda jako sprawy, w której wartość przedmiotu sporu wynosi co najmniej 50 000, było rozstrzygnięcie o kosztach zastępstwa procesowego; koszty te zostały ustalone nie od kwoty 30.000 zł, ale od wartości wyższej niż 50.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skierowane przeciwko rozstrzygnięciu zawartemu w punkcie pierwszym zaskarżonego postanowienia, jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu. Przepisy kodeksu postępowania cywilnego (art. 394¹ § 1 i 2 k.p.c.) nie przewidują bowiem zażalenia do Sądu Najwyższego na postanowienie w przedmiocie ustalenia wartości przedmiotu zaskarżenia. Zażalenie, którego nie przewiduje ustawa, jako niedopuszczalne, podlega odrzuceniu (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398²¹ w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku z art. 373 i art. 370 k.p.c.).

W pozostałej części zażalenie jako bezzasadne, podlegało oddaleniu.

Z akt sprawy wynika, że powód w pozwie domagał się zasądzenia od pozwanego łącznie kwoty 600.000 zł. Na rozprawie w dniu 9 maja 2012 r. powód oświadczył, że popiera powództwo i wnosi o zasądzenie kwoty 30.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 maja 2012 r. oddalił powództwo. W apelacji wniesionej od tego wyroku powód napisał: „podtrzymuję swoje żądania co do kwoty 30 tysięcy zł zadośćuczynienia”. Z powyższego jasno wynika, że Sąd Apelacyjny orzekając w sprawie rozstrzygał jedynie o żądaniu zapłaty 30.000 zł, w tej tylko bowiem części powód zaskarżył wyrok sądu pierwszej instancji oddalający powództwo. Zważywszy, że skarga kasacyjna przysługuje od wyroków sądu drugiej instancji, wskazana w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia nie mogła być wyższa od kwoty, która była przedmiotem postępowania przed tym sądem.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny prawidłowo odrzucił skargę kasacyjną powoda jako niedopuszczalną z uwagi na to, że wartość przedmiotu zaskarżenia kasacyjnego nie spełniała warunku wskazanego w art. 398² § 1 k.p.c. Na marginesie zwrócić należy uwagę, że rozstrzygnięcie o kosztach procesu ma charakter akcesoryjny w stosunku do orzeczenia co do istoty sprawy. Nie można zatem w sposób wiążący wnioskować o wartości przedmiotu sporu na podstawie treści orzeczenia o kosztach procesu.

Z przedstawionych przyczyn zażalenie należało oddalić (art. 394¹ § 3 w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.).

Wniosek pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu zażaleniowym podlegał oddaleniu. Pomoc ta, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 sierpnia 1997 r. II CZ 88/97 (OSNC 1998, z. 3, poz. 40) powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście. W niniejszej sprawie „pomoc prawna” udzielona powodowi polegała na sporządzeniu i wniesieniu skargi kasacyjnej nie spełniającej jednego z podstawowych warunków proceduralnych, co spowodowało konieczność jej odrzucenia. Sporządzenie przez tego samego pełnomocnika zażalenia, które w części zostało odrzucone jako niedopuszczalne, a w części okazało się oczywiście bezzasadne, nie upoważnia go do skutecznego

domagania się kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w taki sposób stronie w postępowaniu zażaleniowym. Wypada jednocześnie zwrócić uwagę, że jeśli adwokat ustanowiony w związku z postępowaniem kasacyjnym nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi, jest on zobowiązany niezwłocznie zawiadomić na piśmie o tym stronę oraz sąd, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia zawiadomienia go o wyznaczeniu; do zawiadomienia adwokat dołącza sporządzoną przez siebie opinię o braku podstaw do wniesienia skargi (art. 118 § 5 zd. 1-2 k.p.c.). Wówczas, zgodnie z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej pełnomocnikowi przysługuje stosowne wynagrodzenie.